

Pügmalion

I

csillagok hús csillagai
- ezek az örületre válaszolnak
nagy tömbök gyúlnak hamvadnak szüntelen
nézd ami kinyújtott kezemben
mindig aláhull
üvegtábláit dobálja egy érzelem
ezek dübörögnek árva
magányosan száguldó mellkasomban
érzelem szeretet tömbjei zuhognak
robbanó összezáruló fémalkatrészek zajában
aztán a vér ágbogai
megzendülnek - barlangok mélyéből
zokogó kórus - ó a drága szem
egy egész hajnali világ a haj
hosszú fűszálaiban
ez a szobor szemem Pügmalionja
zokogva építette Indiában
minden homokpart minden égbolt
és minden óceán tolul és visszarándul
az órajárás szerint ím a hús csillagvilágában
kitépem a szemeim és kiszakítottam őt is magamból
de kagylói között hajnalban visszatér
a kígyóként sikló víztömeg s ismét magába zárul
a csillag csillag és a szerelem másokban megmarad

II

Véremben napok robognak
karjaidban alszik még az ölelés
de fáradt homlokom
tudom rátalál ujjaidra

mert jogom van szerettetni azért
én ismerem
nékem adatott – magányosan
a szemlélet ilyen csodája
fogaidon nevemet forгатod majd
kétágú folyamod a haj arcom köré tekeredik
s minden bilincset nékem oldasz fel
csókjaim zokognak – mert csak zokognak
ha áramokat indítanak is amik áterezik fehér
őzvonalakba sikló arcodat
akkor is
ha minden vágyam visszarezdül minden zokogásom
akkor is
ha kezekben az átadás gyümölcse izzik
akkor is
(tulajdonom vagy mert értem szépséged misztikus eredőit)
s ezért is – zokognak csókjaim mert jól tudom
téged nem rándít vissza voltom sallang-füzére
te kibontod azt ami válaszol
mint ahogy én is tudok mindent rólad
nevedet még s hangod nem ismerem – de te a látás
és a szemlélő szeretője vagy – s én mert elfogadnál
mit is adhatok?
enyém vagy mert kigondolt – s így fáradt – szerelmeim közönyéből
vad szenvedélybe lendítettél
Végtelen közünk van egymáshoz

1965. II. 24 – III. 2. / WM KGY 2013.13.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)